

Р Е Ш Е Н И Е № 459

гр. София, 04.12.2023 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ПЕТЯ ШИШКОВА
ЧЛЕНОВЕ: 1. НАДЕЖДА ТРИФОНОВА
2. ВЕСИСЛАВА ИВАНОВА

при участието на секретаря ГАЛИНА ИВАНОВА и прокурора ИВАЙЛО СИМОВ, след като разгледа докладваното от съдия ИВАНОВА н.д. № 953/23 г., въз основа на закона и доказателствата по делото прие следното:

Производството е по реда на XXIII НПК.

Образувано е по касационен протест на прокурор от Софийска апелативна прокуратура (САП) срещу Присъда № 8 от 5 април 2023 г., постановена по в.н.о.х.д. № 241/23 г. по описа на Апелативен съд – София (САС).

С новата присъда на САС, на основание чл. 336, ал. 1, т. 3 НПК, е отменена осъдителна Присъда № 6 от 28 февруари 2019 г. на Окръжен съд – София (СОС), постановена по н.о.х.д. № 336/18 г., и вместо това подсъдимият Н. И. С. е признат за невинен, че в периода от 31 януари 2014 г. до 16 октомври 2014 г., в с. Б., община Етрополе и гр. П., Софийска област, в качеството си на длъжностно лице – помощник частен съдебен изпълнител при ЧСИ Я. И. С. (под № *** с район на действие Софийска окръжен съд), нарушил служебните си задължения по чл. 37, вр. чл. 19, ал. 1 ЗЧСИ като извършил действията по чл. 483 – 484 ГПК и чл. 496 ГПК, с които осъществил публична продажба на самостоятелна метална постройка (бивша сладкарница със застроена площ от 100 кв.м., намираща се в с. Б., изградена в УПИ IX-203, 204 в кв. 26, на стойност 9 800 лева) без същата постройка да е била включена в изпълнителните листове, издадени от Районен съд – Етрополе, въз основа на които били образувани изпълнителните дела с № 133/13 г. и № 134/13 г. по описа на ЧСИ, с цел да набави за И. Д. К. облага в размер на 9 800 лева и от това са могли да настъпят немаловажни вредни последици за РПК – Етрополе в размер на 9 800 лева, поради което и на основание чл. 304 НПК – оправдан по повдигнатото обвинение за извършено престъпление по чл. 282, ал. 1 НК.

С касационния протест са заявени касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК. С Разпореждане № 1488 от 14 юли 2023 г. на председателя на първо наказателно отделение на Върховния касационен съд е било отказано образуване на касационно производство със съображения за бланкетния характер на протеста, в който не са били изложени данни, подкрепящи декларативно релевираните касационни основания. След връщането на делото в САС и дадените указания от съдията-докладчик за изпълнение на указанията на ВКС е постъпило допълнение към

протеста. Видно от съдържанието му, поддържаното нарушение на материалния закон е аргументирано с твърдение, че съдът неправилно приел за недоказано наличието на изискуемата от закона специална цел – да се набави за дееца или за друго облага или да се причини другиму вреда. Според прокурора тази цел била доказана и у подсъдимия съществувало съзнание, че третото лице (РПК – Етрополе) можело да бъде увредено. Наведеното основание за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила е мотивирано с общи и неконкретизирани изявления, че въззивният съд: приел за установени фактите без да оцени действителното им съдържание и смисъл, което довело до неправилната им правна оценка; игнорирал доказателства и превратно оценил част от тях, с което нарушил разпоредбата на чл. 14, ал. 1 НПК; не изпълнил задължението си да извърши обективно, всестранично и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, както и обективна и безпристрастна преценка на доказателствата в тяхната съвкупност, в резултат на което стигнал до незаконосъобразен правен извод за невинността на подсъдимия.

Не е постъпило възражение срещу касационния протест.

В хода на проведените съдебни прения в тази инстанция прокурорът от Върховната касационна прокуратура не поддържа протеста, тъй като споделя напълно мотивите на въззивния съд за недоказаност на специалната съставомерна цел. Отбелязва, че в самия протест е посочено, че „У подсъдимия С. е съществувало съзнание, че това трето лице може да бъде увредено“, като „може“ не било достатъчно за доказване на субективната страна на това престъпление. Като намира за правилен и законосъобразен атакувания съдебен акт на въззивния съд, прокурорът смята, че следва да бъде оставен в сила.

Защитникът на подсъдимия – адвокат Г. С. моли за потвърждаване на протестирувания съдебен акт по съображения, „подробно изложени в материалите по делото“. Смята, че няма извършено престъпление от субективна и от обективна страна.

В правото си на лична защита подсъдимият Н. С. заявява, че намира акта на апелативния съд за правилен и законосъобразен. Смята, че няма доказана специална цел в конкретния случай, защото такава не е съществувала. Допълва, че лицето, което е имало някаква претенция за собственост върху процесната метална постройка, е имало възможност да си потърси правата по ГПК, от която не се е възползвало по неизвестни причини. Допълва, че по време на описа е заварил постройката, която е бил длъжен да опише, защото е съществувала там към онзи момент.

В предоставената му последна дума подсъдимият моли за оставяне в сила на протестираната присъда.

След като прецени изложените в касационния протест и допълнението му касационни основания, доводите и становищата на страните, Върховният касационен съд прие следното:

Касационният протест е допустим като депозиран от процесуалнолегитимирана страна, в рамките на предвидения 15 – дневен срок от обявяване на присъдата и срещу акт, подлежащ на касационен контрол по чл. 346, т. 1 НПК.

Разгледан по същество, касационният протест е неоснователен.

По оплакванията за допуснати съществени процесуални нарушения

Твърдението за наличието на това касационно основание не може да получи отговор, тъй като не е подкрепено с каквито и да е конкретни данни. Както в протеста, така и в допълнението към него не е посочено кои доказателства прокурорът счита за игнорирани, кои от тях намира за изопачено тълкувани и по какви конкретно съображения приема, че съдът не направил всичко възможно за изясняване на обективната истина по делото. Константна е касационната практика, в съответствие със законовите повели на чл. 351, ал. 1 НПК, във вр. с чл. 347, ал. 1 НПК, че в касационното производство не съществува служебно начало (извън хипотезата на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила от категорията на абсолютните). Пределите на касационната проверка, съгласно разпоредбата на чл. 347 НПК, се определят от конкретните оплаквания, отразени в протеста/жалбата. При липса на такива за касационния съд е невъзможно да даде отговор на заявеното декларативно и неподкрепено с конкретни данни оплакване. Това важи особено стриктно, когато инициращият касационното производство документ произхожда от представител на обвинението и с него се иска влошаване на положението на подсъдимия.

По оплакването за нарушение на материалния закон

Както неизменно е утвърдено в практиката на висшата инстанция, в съответствие с уреденото в процесуалния закон, необосноваността не е касационно основание. Така е, защото вътрешното убеждение на решаващия съд не може да бъде контролирано, ако не е допусната грешка при неговото формиране, тъй като съдът е суверенен при решаване на въпроса за пълнотата и достоверността на доказателствените източници при изграждане на фактическите си изводи. Единствено процесът на формиране на вътрешното убеждение подлежи на проверка, защото същото всякога трябва да е основано на закона и доказателствата по делото и именно този въпрос – дали е основано на тях – може и следва да бъде установен. Дали изводите на решаващия съд почиват на съвкупна преценка на доказателствените материали, дали последните са оценени поотделно, в логическата им връзка и съобразно действителното им съдържание, без изопачаване, и дали при противоречия между тях е мотивирано кои доказателствени материали се кредитират и кои не, подлежи на проверка. Така е, защото нарушаването на тези правила представлява нарушение на изискванията на чл. 13 и чл. 14 НПК и ограничава правото на подсъдимия да бъде признат за виновен и осъден само ако обвинението е доказано в съответствие с изискването по чл. 303 НПК.

Оплакването на прокурора, съобразно което съдът неправилно приел за недоказано наличието на специалната съставомерната цел, по съществото си е такова за необоснованост. А предвид липсата на заявени в протеста конкретни данни за опорочаване на вътрешното убеждение на съда, процесът на формирането му не подлежи на служебна проверка.

При така приетите от въззивния съд факти, материалният закон не е нарушен. Съдът е приел за недоказано, че подсъдимият е действал с предвидената в закона специална съставомерна цел, защото не е установено да е целял набавянето на облага за И. Д. К.. А след като е приел така, единствено верният извод от правна страна е, че деянието е несъставомерно от субективна страна. Следва да се допълни, че с

допълнението към касационния протест се коментира съзнанието на подсъдимия, че третото лице могло да бъде увредено, при все че подобен факт (да причини другиму вреда) изобщо не е бил възведен с обвинението, повдигнато срещу Н. С.. Видно от обвинителния акт, на подсъдимия е вменено нарушение на служебните задължения с цел да набави за И. Д. К. облага, от което могли да настъпят немаловажни вредни последици за РПК – Етрополе, но не и че е целял да причини вреда на това трето лице.

В обобщение на изложените съображения ВКС, второ наказателно отделение намира, че присъдата следва да бъде оставена в сила, поради което и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 НПК

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Присъда № 8 от 5 април 2023 г., постановена по в.н.о.х.д. № 241/23 г. по описа на Апелативен съд – София.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател:

Членове: 1.

2.